

3. Рябченко О. П. Примус як ознака політичної відповідальності Вісн. Нац. ун-ту внутр. справ. Спец вип. : До 10-річчя утворення Національного університету внутрішніх справ / ред. О. М. Бандурка. X. : НУВС, 2002. С. 141-145.
  4. Z. Kmiecik, *Ogólne zasady prawa ipostępowania administracyjnego*, Warszawa 2000, 300 s.
-

Балицький Дмитро Олександрович, студент 3 курсу,
Фурса Тетяна Петрівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ БАНКІВСЬКИХ РЕСУРСІВ

Ресурси комерційних банків кожної країни знаходяться під впливом багатьох чинників. Очевидно, що внаслідок змін у регулюванні банківської діяльності, зрушень у макро- й мікроекономічній динаміці, коливань ситуації на грошово-кредитному ринку, структурних коливань у доходах юридичних та фізичних осіб тощо можливості формування ресурсної бази комерційного банку не залишаються стабільними.

Важливу роль в дослідженні природи банківських ресурсів відіграє визначення джерел їх утворення. Не дивлячись на високу актуальність цього питання, в економічній літературі не вироблено єдиного підходу до його вирішення. Велика група дослідників обмежується поділом банківських ресурсів за цим критерієм на дві укрупнені групи: власні ресурси і залучені.

Проте така класифікація не враховує всієї специфіки джерел формування банківських ресурсів. Вона дає відповідь на питання, де мобілізовані кошти для формування ресурсів – в банку чи поза ним, але не дає відповіді на питання як, якими методами відбулася їх мобілізація, що має важливе значення для практики управління ресурсною базою банків. У зв'язку з цим все більше дослідників займаються поглибленим аналізом складу джерел банківських ресурсів у залежності від способів їх формування.

Проведені дослідження дали можливість здійснити подальшу класифікацію за цим критерієм як власних ресурсів банків, так і залучених.[1]

Власні ресурси банку (власний капітал) прийнято класифікувати за цим критерієм на такі складові: основний капітал, додатковий капітал і субординований борг.

Друга складова банківських ресурсів теж формується з багатьох відмінних між собою джерел. Одна частина цих джерел формується на депозитних засадах, у зв'язку з чим вона називається або депозитною складовою банківських ресурсів, або залученими ресурсами (у вузькому розумінні).

Друга частина цих джерел формується на позичкових засадах, у зв'язку з чим відповідна сума банківських ресурсів називається недепозитними або позиченими коштами. Позичені кошти, зазвичай є більш дорогими, з меншими строками користування, більш волатильними порівняно з залученими коштами,

що робить їх менш надійним джерелом фінансового забезпечення потреб банку ніж залучені кошти. [2]

Недепозитні джерела ресурсів використовуються банком частіше для підтримки ліквідності, тобто в надзвичайних ситуаціях, коли потреба виникає раптово і часто на короткий строк.

Кожний вид банківських ресурсів (власний капітал, залучені і позичені кошти) має свої особливості, що визначаються правами власності та різноманітністю джерел їх формування.

Це зумовлює певну специфіку в цільовому їх спрямуванні і потребує застосування відповідних методів управління кожним з них.

Зокрема, власні ресурси формуються банками для забезпечення фінансової стабільності. Залучені та позичені кошти формують ресурсну базу банку для проведення активних операцій. [2]

Спільним для залучених та позичених ресурсів є те, що це – чужі для банку кошти. Разом з тим, вони різняться між собою. По-перше, у формуванні позичених ресурсів ініціатива належить банку, його роль активна, тоді як у формуванні залучених ресурсів роль банку пасивна, ініціатива належить клієнтам.

По-друге, коли йдеться про позичення коштів, банк самостійно визначає, скільки йому потрібно коштів, на який строк, а у разі залучення вкладів їх сума та строки переважно визначаються вкладниками з огляду на власні потреби та інтереси.

По-третє, не депозитним залученням користуються переважно великі, фінансово стійкі банки, що мають вільний доступ до грошового ринку, користуються відповідною довірою кредиторів. Потреба в додаткових ресурсах у них пов'язана здебільшого з розширенням активних операцій та регулюванням платоспроможності. І нарешті, депозитне залучення коштів потребує від банку значних витрат на маркетинг та інфраструктуру. Це не дає змоги банку за необхідності оперативно залучити потрібну йому суму коштів.[3]

Роль ресурсної бази в банківській діяльності є визначальною. Тому що від обсягу і структури ресурсів залежать масштаби і види активних операцій, а, отже, розміри доходів і прибутків банків.

Розвиток ресурсної бази сприяє посиленню ролі банків як емітентів платіжних засобів через підвищення коефіцієнта грошово-кредитного мультиплікатора, як учасників систем розрахунків в економіці. Крім того, збільшення оборотності ресурсів суб'єктів економіки робить можливим одержання ними більшого прибутку, зростає зацікавленість в збільшенні обсягів виробництва, підвищенні рівня добробуту.

При розгляді призначення ресурсів комерційних банків прослідковується важливість диференціації їх значення на рівні окремого банку на рівні економіки в цілому

Підсумовуючи проведений аналіз, можна зробити висновок, що нарощування банківських ресурсів має важливе значення для подальшого розвитку банківництва, стабілізації всієї банківської системи, підвищення рівня ліквідності і керованості кожного окремого банку, що створює важливі передумови для сталого розвитку економіки країни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Шулевська О. Шляхи вдосконалення управління ресурсами / О. Шулевська // *Методологія досліджень та сучасні соціальні, економічні і психологічні проблеми розвитку суспільства*. 2010. – С. 314-320.
2. Кочетигова Т.В., Пяничук Д.О. Економічна сутність та необхідність формування фінансових ресурсів комерційного банку. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2017. Випуск 16. URL: <http://global-national.in.ua/issue-16-2017>
3. Онищенко Ю.І., Коробченко М.О. проблеми формування ресурсної бази банків України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2018. Випуск 30. Частина 2. URL: http://www.ej.kherson.ua/journal/economic_30/2/19.pdf

---

**Відливана Софія Петрівна, магістрантка,
Вакун Оксана Володимирівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

НЕОБХІДНІСТЬ АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Згідно Закону України «Про аудиторську діяльність» [1], аудит – це перевірка публічної бухгалтерської звітності, обліку, первинних документів та іншої інформації щодо фінансово-господарської діяльності суб'єктів господарювання з метою визначення достовірності їхньої звітності, обліку, його повноти і відповідності чинному законодавству та встановленим нормативам.

При цьому закон уточнює, що публічна бухгалтерська звітність складається з аудиторського висновку, балансу, звіту про фінансові результати, іншої звітності в межах відомостей, які не становлять комерційної таємниці й визначені законодавством для надання користувачам та публікації.

Аналогічне поняття аудиту трактується Національними стандартами аудиту. Отже, аудит, згідно з чинним національним законодавством за об'єктом дослідження зводиться до аудиту фінансової звітності, а за суб'єктом він може бути тільки зовнішнім, тобто здійснюватися незалежним аудитором або аудиторською фірмою на договірній основі.

За ініціативою здійснення аудит може бути обов'язковим, проведення якого регламентується чинним законодавством, та добровільним, коли аудит проводиться з ініціативи клієнта.

Мета аудиту полягає у висловленні аудитором незалежної професійної думки щодо правильності відображення у звітності підприємства інформації щодо основних засобів.

Виходячи з мети, основними завданнями аудиту основних засобів є: контроль за дотриманням чинного законодавства щодо операцій з основними